

KATOLIŠKI MISIJONI

XLII - 4 • LAS MISIONES CATOLICAS • APRIL 1968

300 DOSMRTNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV ob dvajsetletnici izhajanja v zamejstvu, v pomoč gradnji Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča

To pot ne moremo sporočiti našim prijateljem kake posebno vesele novice o ne vem kako velikem številu vplačanih novih dosmrtnih naročnin. Samo šest novih imen lahko predstavimo in ta so: *Dr. Ignacij Lenček* iz Nemčije, in *Adamič Anton, Marentič Janez, inž. Viktor Skof, Gruntar Lojze* pa *Señica Janez* iz Toronta v Kanadi, ki so vsi plačali po 50 dolarjev in se jim za to plemenito pozornost pri-srčno zahvaljujemo!

S tem pa seveda ni rečeno, da je treba pesimistično gledati na uspeh te naše tako važne akcije. Večino dosmrtnih naročnin namreč pričakujemo iz požrtvovalnega prizadevanja naših poverjenikov po svetu in vemo, da se marsikje že zelo gibljejo v ta namen, a je treba nekaj mesecev, da se akcija razvivi in rodi sadove.

Res, *lepo prosimo poverjeništvu* v Združenih državah, v Trstu, v Gorici, na Koroškem, v Angliji, v Avstraliji in drugod (za Kanado in Argentino že vemo, da je akcija v polnem teku), da se z vso ljubeznijo do stvari po svojih najboljših močeh zavzamejo za dosmrtno naročnino med svojimi naročniki.

Saj tu ne gre toliko za mnogokrat tako težko nabiralno akcijo v pomoč tej ali oni skupnostni zadevi (vsaka skupina ima svoje akcije in potrebe in še splošno slovenska je vedno katera na dnevnem redu), ampak gre bolj za DAJ-DAM, kot smo že poudarili: Vsak, ki plača to dosmrtno naročnino, bo s tem enkrat za vselej odpravil tisto včasih kar neprijetno plačevanje vsakoletne naročnine in bo do smrti prejemal naš list. S to gesto, ki ga bo osebno za vso bodočnost razbremenila skrbi izpolnjevanja naročniške dolžnosti, bo pa tudi nam in misijonski akciji napravil dragoceno uslugo, ko se bo pridružil tristotim, ki bomo z njihovo pomočjo mogli zgraditi misijonski kolegij Baragovega misijonišča, katerega gradnja nam je bila neizogibna pri naših misijonskih načrtih, za katere smo odgovorni pred vso slovensko javnostjo, kajti Baragovo misijonišče ni nič drugega kot nadaljevanje nekdanjega misijonišča v Grobljah pri Domžalah, ki ga je slovensko verno ljudstvo po svojih duhovnikih že med prvo svetovno vojno dalo Misijonski družbi sv. Vincencija Pavelskega (lazaristom) prav z nalogo, da vzgaja nove misijonske poklice, pomaga vsem slovenskim misijonarjem in goji misijonsko zavest in sodelovanje med rojaki.

Obračamo se pa ne le na naša poverjeništvu, ampak prav tako na Vas, *posamezni poverjeniki* po svetu, saj predstavljate večino prejemnikov Katoliških misijonov: Prosimo Vas, kateri količakaj zmorete, plačajte dosmrtno naročnino „Katoliških misijonov“! Ako ste med tem morda že vplačali naročnino za leto 1968 ali celo za kako leto več, tisto lepo odštejte od dosmrtno in plačajte toliko manj! Sprejmite ta poziv, kakor da bi vsakemu posebej pisali in ga poprosili! Dajte, razveselite nas, naši dolgoletni, zvesti naročniki, za dvajsetletnico izhajanja lista v zamejstvu, s tem pač najlepšim darom!

Slovenski duhovniki, naročniki našega lista in sodelavci z nami pri zamejski slovenski misijonski akciji! Oprostite, da se na Vas še posebej obračamo! Vi večkrat z veseljem ugotavljate, da Slovenci po svetu in v zamejstvu prav po akciji Baragovega misijonišča kot skupnost razmeroma lepo izpolnjujemo misijonsko dolžnost in da nam jo je v smislu koncilске misijonske ideje treba le še pomnožiti in pospešiti. Podprite nas, slovenske lazariste, pri tem resnem prizadevanju za ostvaritev vrelca novih slovenskih misijonarjev! Kako lepo bi bilo, če bi zlasti slovenski duhovniki ob stoletnici smrti našega največjega misijonarja Barage ta

(sledí na tretji strani ovitka.)

*Vsi ljudje so
ustvarjeni za
srečo, ki jo
prinaša veliko-
nočna skrivnost.*

- Afriški narodi se v svobodi, ki so jim jo dale kolonialne države, niso povsod znašli. Nemiri, upori in sovražnosti so tudi misijonskemu delu povzročali mnogo zla. Papež v svojem pismu odkrito govori o tem in budi k poštenosti in trezni ureditvi življenja.
 - Baraga je prav s svojimi osebnimi krepostmi vzbudil pozornost in zaradi njih se je začel proces za beatifikacijo.
 - Karel Foucauld prav po svojih ustanovah, ki jih sam ni dočakal, a ki rastejo iz njegovega duha, postaja svetu vedno bolj znan. Njegov silni duh spokornosti, molitve in ljubezni ima v sebi podobno evangelijsko moč kot nekoč duh sv. Frančiška Asiškega.
 - V kakšno življenje, v kakšne navade in v kakšno omiko mora „stopiti“ misijonar, da zakoreninja Cerkev prav v tista domačinska tla, nam g. Ivan Štanta CM pokaže iz madagaskarskega misijona.
 - In potem so poročila iz Zambije in nekaterih afriških misijonarjev, poročila o novem slovenskem misijonarju, o otroški tomboli, o novi Zaletelovi knjigi in o številnih misijonskih darovih koroških Slovencev.
- Vse to boste našli v tej številki Katoliških misijonov.

Pismo Afriki

Poslanica

njegove svetosti papeža

P A V L A V I .

(Nadaljevanje)

III.

Priporočila in upi

15. To tako pozitivno gledanje na npravne in verske vrednote afriške tradicije ne preprečuje, da ne bi videli tudi senc, ki jih Afrika danes kaže in ki prizadevajo Našemu srcu hudo bolečino in skrb. Mislimo na izgrede in nasilnosti, ki so pretresli in pretresajo različne afriške dežele in povzročajo trpljenje in bedo zlasti med nezaščitenimi prebivavci, ki so se mirno posvečali svojemu delu. Kaj reči šele, kadar se nasilnost — kot se je na žalost tudi zgodilo — razraste v rodomor, ko se v mejah iste države spopadejo skupine različnih narodnosti? Ne moremo pozabiti na ponižanja, muke in smrti, ki so jih pretrpeli škofje, duhovniki, redovniki, redovnice, laiki, katoličani in nekatoličani, Afrikanci in ljudje z drugih zemljin, katerih delovanje ni imelo drugega namena kot duhovni blagor domačinov.

Goreče krščanske občine so se nanaglo znašle zapuščene in osamljene zaradi prisiljenega odhoda duhovnikov, tako so zašle v položaj, ki vzbuja resne skrbi.

A kljub tem hudim zmedam je upanje živo. In naša molitev se vzdiguje z večjim zaupanjem k Bogu, našemu Očetu, proseč, naj žrtvam podeli počitek in krivicam odpuščenje, naj vsem vlije odpor do nasilja in vojske, naj okrepi željo po miru in nagne srca vladajočih, da bodo razumela pravične težnje ljudstev.

16. Vse, kar je bilo doseženo z razglasitvijo neodvisnosti, se mora utrditi z urejeno zakonodajo in njenim miroljubnim uvajanjem. Za to je prav tako potrebno zoprvti skušnjavi nasilja kot izbegavati in zatirati zlorabo oblasti.⁷

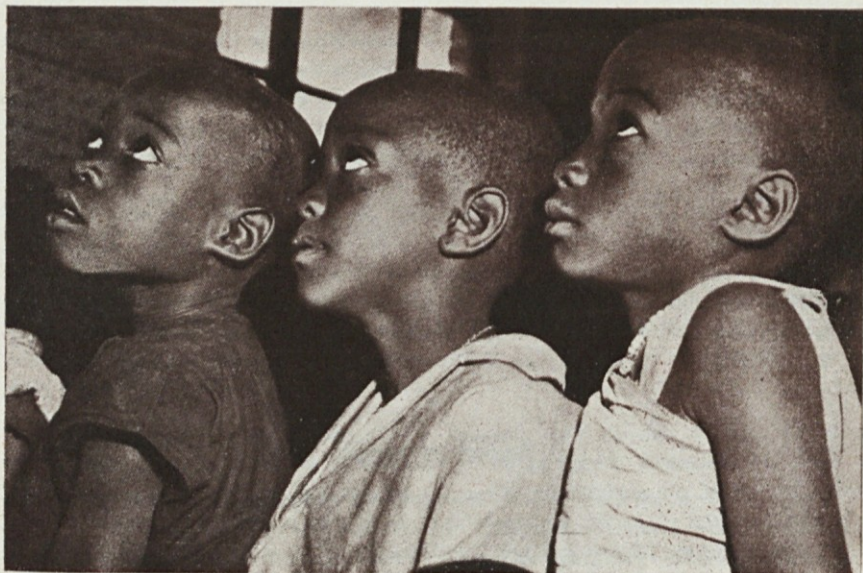
Miren razvoj življenja in trdnost ustanov sta bistvena pogoja za napredek na sedanji stopnji novih afriških držav; omogočata namreč dejavno soudeležbo vseh državljanov pri gradnji nove družbe v javnih organizacijah in v zasebnih združenjih in pobudah.

Ta udeležba v življenju skupnosti se zdaj širi z družbenim načrtovanjem, katerega preučevanju in porabi se sedanje afriške vlade hvalevredno posvečajo. Na ta način se z družbenim in gospodarskim razvojem, ki gre preko starih in ozkih plemenskih meja, v vseh pospešuje oblikovanje državljanskega čuta, ki postavlja občo blaginjo pred zaprti partikularizem; seveda pa je za to potrebno z največjo prizadevnostjo ohranjati mir med državo in državo — nujni pogoj vsakega napredka.

17. Med ovirami, ki lahko otežkočijo vsesplošni razvoj v Afriki se žal porajajo huda in nasprotujoča si znamenja tega pojava.

Rasizem v svojih raznih oblikah je 2. Vatikanski cerkveni zbor jasno in ponovno obsodil kot žaljiv za človeško dostojanstvo, „tuj Kristusovemu duhu“¹⁸ in „božjemu načrtu nasproten“¹⁹. Mi sami smo ga obžalovali v „Populorum progressio“ kot oviro, ki se ustavlja „gradnji bolj pravičnega in z vesoljno vzajemnostjo bolj skladnega sveta.“¹⁰ Hočemo spomniti tudi na to, da so v zadnjem času katoliški škofje povzdignili glas tam, kjer je bilo potrebno, v obrambo poteptanih pravic.

Kot je znano, temelji enakost vseh ljudi na skupnem izvoru in skupni usodi teh, ki pripadajo človeški družini: „Ker imajo vsi ljudje, obdarjeni z razumom, dušo in ustvarjeni po božji podobi, isto naravo in isti izvor in ker so zaradi Kristusovega odrešenja deležni istega bo-

žjega poklica in usode, se mora vedno bolj priznavati osnovno dostojanstvo vseh."¹¹ To zahteva torej v civilni družbi vedno bolj izrecno priznanje bistvenih pravic vsakega človeškega bitja, tudi če se ne odpravijo posameznim osebam lastne razlike in naloge, katere se priznavajo in spravljajo v sklad. Zatorej so upravičene težnje ljudi, da uživajo pravice, ki izhajajo iz dostojanstva človeške osebe.

18. Dolžnost je priznati to, kar so pomembne skupnosti, ki so prišle z drugih kontinentov, napravile, posebno v nekaterih afriških predelih, spremenjenih v stoletjih v njihovo domovino. Njihovo delo je rodilo sadove, njihova pridnost in znanje sta ustvarila veliko bogastvo in proizvodna sredstva, od česar so domača ljudstva prejela nemajhne koristi. A je resnica tudi, da je k tej gradnji na razne načine pripomoglo celotno prebivalstvo; to zahteva pravično udeležbo v civilnem življenju, pravičnejšo porazdelitev državnih dohodkov in priznanje temeljnih pravic, ki jih zanikajo odredbe, s katerimi se umetno vzdržujejo gospodarske, socialne, politične in psihološke pregraje.

Naraščujoče gospodarske sile so tam kakor povsod privedle do vedno večje in potrebne samostojnosti narodnostnih skupnosti; iz tega se dá razumeti, da ene potrebujejo druge, če naj napredujejo. Ta nujnost sodelovanja kliče po tem, da je iti preko senc medsebojnega strahu in preučevati, kako naj se brez škodljivih pretresov spremene okoliščine, katerih posledice so krivice, ponižanja in žalitve človeškega dostojanstva in ki preprečujejo razumevanje in pristrčno sodelovanje za skupni blagor.

19. To stanje zove kristjane k premišljevanju o ljubezni, ki smo jo dolžni bližnjemu, spominjajoč se Kristusovih besed: „Omnes enim vos fratres estis“ („Zakaj vsi ste si bratje“).¹² Pravi napredek krščanstva v posameznikih in v družbi spremlja vedno bolj vneto izvajanje ljubezni do bližnjega, po kateri je kristjan dolžan, da skrbi, kjer mu je to mogoče, za tvorni, nravni in umski dvig svojih bratov.

Pot ni lahka in ovire so številne, vendar ne sme manjkati pogon velikih dejanj. Mislimo, da bodo vsi v tej smeri imeli korist, ako store, da v njihovem duhu dozori evangeljska poslanica ljubezni; tako bodo ustvarjali ozračje razumevanja in dogovora namesto nezaupanja in strahu in bodo postavili trden in trajen temelj za bodočnost svoje domovine.

IV.

Razvoj in pomoč

20. Večina afriških držav je v težkem položaju razvoja. Pred kratkim smo svetu naslovili klic, da naj vsi ljudje čutijo celoten razvoj človeka kot perečo svetovno nalogo. V obširnem za to potrebnem načrto-

vanju bo morala Afrika zasesti važno mesto. Potrebna so sredstva za izvajanje načrtov o razvoju, potrebni so strokovno pripravljene ljudje.

Zlasti dva problema se pojavljata pred Našimi duhovnimi očmi, ker se Nam zdi, da imata v sedanjem stanju Afrike pomembnost nujnosti. Prvi je potreba, da se nadaljuje boj proti nepismenosti in širjenje šolskega pouka. „Osnovni pouk“ smo dejali v omenjeni okrožnici, „je prvi cilj načrta za razvoj. Lakota po pouku ni v resnici manjša stiska kot lakota po hrani.“¹³ Razen tega se bo vsebina pouka morala prilagoditi sodobnim potrebam v Afriki; dolžno važno bo morala dobiti priprava na tehnične poklice in posebej bo treba misliti na zahteve kmečkega sveta, ki je najpomembnejši odsek.

Prav s stanjem v poljedelstvu, kjer so često v rabi še zastareli načini in merila, je povezan drugi problem. Iz srca želimo, da bi to stanje našlo rešitev po modrih navodilih okrožnice Mater et magistra Našega prednika Janeza XXIII.¹⁴, ki smo jih Mi v več priložnostih ponovili in razširili.¹⁵

21. Splošne okoliščine gospodarskega razvoja v Afriki se s preprostimi razglasom neodvisnosti novih držav niso spremenile. Pač pa je neodvisnost včasih otežkočila odnose z razvitimi narodi; bilo se je bati, da bodo finančne podpore in tehnična pomoč postavljale pogoje za svobodo in samoupravo, ki jo je dosegla neodvisnost. Afriške države se zavedajo — tako kot katera koli druga država v enakih okoliščinah — svojih potreb, a so obenem po pravici ponosne na svojo neodvisnost.

Za zmago nad nezaupanjem in nad pojavi, ki ga porajajo in ki so poznani z imenom novi kolonializem, smo zahtevali ustanovitev **mednarodnega fonda**, izraz in orodje vesoljnega sodelovanja.¹⁶

Dostojanstvo narodov, ki prejemajo pomoč, mora biti deležno polnega spoštovanja. Čutiti morajo, kot je rekel že naš prednik Janez XXIII., „da so prvi odgovorni in da so poglavitni tvorci lastnega gospodarskega razvoja in družbenega napredka“¹⁷; skratka, „postati morajo oblikovalci svoje usode“.¹⁸

Tej upravičeni zahtevi po dostojanstvu in odgovornosti bo radovoljno odgovarjal — če bosta spoštovani — čut hvaležnosti in obnovitev prijateljstva, predvsem pa pravilna uporaba in pozitivno vrednotenje prejetih pomoči.

22. Imamo veliko zaupanje v urejeno prihodnost Afrike, če zna biti zvesta svojim davnim izročilom in se obenem prenoviti v stiku s krščanstvom in moderno civilizacijo. Posebej zaupamo, da bodo kristjani, vredni tega imena, zavedajoči se dostojanstva, dela in zahtev občega blagra, učinkovito prispevali k družbeni utrditvi svojih narodov.

Zaradi tega želimo nasloviti na vse sinove Afrike in na vse ljudi dobre volje, ki tam žive in delajo, Našo besedo pozdrava, spodbude in osrčenja.

⁷ Prim. okr. *Populorum progressio*, št. 30 - 32; A.A.S. 59, 1967, str. 272 in nasl.

⁸ 2. Vat. koncil, izjava *Nostra aetate*, št. 5; A.A.S. 58, 1966, str. 744; prim. odlok *Ad gentes*, št. 15. A.A.S. 58, 1966, str. 964.

⁹ 2. Vat. koncil, dogm. konst. *Gaudium et spes*, št. 29, A.A.S. 58, 1966, str. 1049.

¹⁰ Št. 62; A.A.S. 59, 1967, str. 287; prim. tam št. 63, str. 288.

¹¹ 2. Vat. koncil, dogmatična konst. *Gaudium et spes*, št. 29; A.A.S. 58, 1966, str. 1048 - 1049.

¹² *Mt.* 23, 8.

¹³ Okr. *Populorum progressio*, št. 35; A.A.S. 59, 1957, str. 274.

¹⁴ Prim. A.A.S. 53, 1961, str. 431 - 451.

¹⁵ Prim. okrožnico *Populorum progressio*, št. 29; A.A.S. 59, 1967, str. 272.

¹⁶ Prim. št. 51 - 54; A.A.S. 59, 1967; str. 282 - 284.

¹⁷ Okr. *Pacem in terris*; A.A.S. 55, 1963. str. 290.

¹⁸ Okr. *Populorum progressio*, št. 65; A.A.S. 59, 1967, str. 289.

Misijonski mesečni namen za april:

DA BI SE DIJAKONSKA SLUŽBA V MISIJONIH PRAV USTANOVILA IN RAZVILA.

To vprašanje je najbolj važno in pereče v Afriki, kjer se zaradi pomanjkanja misijonarjev škofje zaskrbljeno sprašujejo, kako bodo zmogli delo med katoličani in zlasti novospreobrnjenci; kaj šele, kako bodo mogli uspešno nadaljevati misijonarjenje med pogani.

BARAGOVA STOLETNICA

DESET POGLEDOV NA BARAGO – MISIJONARJA

Alozij Geržinič

III

Z resnično evangeljskim življenjem, z velikim potrpljenjem, z velikodušnostjo, z ljubeznjivostjo, z nehlinjeno ljubeznijo (pr. II. Kor. 6, 4 in sl.) naj pričuje o svojem Gospodu.

(Koncilski misijonski odlok)

Dr. Hugo Bren je našel za označitev Baragove osebnosti primerjavo v ljubeznivem ženevskem škofu: „Bil je Baraga naš slovenski Frančišek Saleški. Silno strog do sebe, a sama ljubezen do drugih.“ Podobno kot ta svetnik se je moral tudi Baraga boriti, da je odbrusil prirojeno razdražljivost. Sestra Antonija je po večmesečnem bivanju pri njem sporočila sestri: „Popolnoma drug človek je, kadar je med svojim ljudstvom. Vsi ga poznajo in ljubijo, še preden ga vidijo. Vso pot ga nisem videla tako srečnega kakor nekega večera tukaj v Mackinacu, ko je sedel med Indijanci in prepeval iz novo natisnjenih knjig.“ (5. okt. 1837). Tričetr let kasneje je brata in sestro obiskal misijonar Pirc in na Dunaj poslal takole podobo o Baragi: „G. Baraga se odlikuje pred vsemi drugimi misijonarji, o čemer tudi jaz lahko pričam z vso upravičenostjo. Ta božji mož ima globoko in obširno izobrazbo, apostolsko pobožnost, združeno z nenasitljivo vnemo za spreobrnjenje duš, in tako veliko modrost, da ga po pravici slavijo ne samo vsi katoličani, ampak tudi protestantje in pogani. Božji blagoslov je vidno spremljal njegovo neutrudljivo delo v Krivem drevesu, pri Veliki reki, v St. Clairu in v La Pointu, da so njegovi spreobrnjenci najboljši kristjani v Ameriki.“ Skoro dobesedno isto oznako je napisal dunajski kanonik dr. Jožef Salzbacher, ko je l. 1845 izdal knjigo o svojem potovanju po Združenih državah. Dr. Jaklič pa ugotavlja: „Do vsakogar je bil spoštljiv, velikodušen in plemenit. Plemenitost in velikodušnost je pa pričakoval tudi od drugih. Če ju ni našel, je postal žalosten. Kakor njegov božji Učenik je tudi on ljubil otroke.“ (Friderik Baraga, 2. izd., str. 157).

Več črt na Baragovem značaju je zarisal misijonar Janez Čebulj, ko je opisoval svoja srečanja z njim. Javil se je tedaj že škofu Baragi 13. oktobra 1859 in ga našel v pravem siromaštvu. Škof mu je pomagal nositi prtljago po velikem blatu in snegu na parnik. Ob poznejši vizitaciji mu je Čebulj ponudil edino posteljo, sam pa je hotel spati na tleh. A škof je stvar zaobrnil. Čebulju je ukazal leči na posteljo, češ da

ga je treba varovati, sam pa se je spravil k počitku na gola tla brez odeje in zglavja. Poroča tudi, kako prijetno mu je ob sprejemu potekel večer v razgovoru z Barogo. Drug misijonar, Lavtižar, pripoveduje, da je bilo „neizrečeno kratkočasno“, ko se je škof l. 1855 mudil pri njem v Križni vasi. Dve leti pozneje popisuje Lavtižar Baragovo vizitacijo v Dolenjem Michiganu. Posebej poudarja njegovo ponižnost in obzirnost in dodaja: „On pač ve, kako je treba ravnati z ubogim ljudstvom, da mu od nobene strani ne pristudi vere.“ L. 1861 je obiskal skupino osamljenih Indijancev 30 km. jugovzhodno od Saulta. Hodil je od kočee do kočee in kristjane in pogane ljubeznivo vabil h krščanskemu nauku, ki ga je imel po trikrat na dan. Ni čudno, da so se na tako prijazno vabilo odzvali tudi pogani.

V Saultu je ostajal pozimi kar sam: ljudje so se mu smilili, zato je vse duhovnike pustil med njimi, sam pa je v škofijskem mestu opravljaj vse naloge.

Ohranjena poročila o Baragovem drugem obisku domovine l. 1854 govore večkrat o škofovi izredni priljubljenosti in skromnosti. V Celju je obiskal vse razrede gimnazije in očaral dijake s svojo dostojanstvenostjo in prisrčnostjo. V Slovenjgradcu so zbrani duhovniki občudovali njegovo ponižnost in ljubeznivost. V Postojni se duhovniki po besedah Zgodnje Danice „niso mogli prečuditi njegovi ponižnosti in priljudnosti.“ V Škofji Loki se je „prav prijazno in ljubeznivo“ pogovarjal z ljudmi in jim povedal mikavne stvari o svojih Indijancih. Ganljiv je bil Baragov obisk upokojenega kaplana Antona Sadavina v Višnji gori. Ta se je nekaj v Metliki neprijazno, celo surovo vedel do mlajšega tovariša Barage. Zdaj je 80-letni starček škofa kleče prosil odpuščanja. Škof ga je hitro vzdignil, ga prisrčno objel in poljubil, potem pa sta se pogovarjala kot stara prijatelja.

Baraga je vse svoje duhovniško življenje prebil v pomanjkanju. Vse stvarne dobrine je namenil bogoslovju, cerkvenim in šolskim poslopijem, dušnopastirskim sredstvom — vanje je po pravici štel svoje slovenske in indijanske spise — in pomoči drugim v bedi. Zadnjič smo brali, da je poslednje dolarje namenil indijanski šoli. Isti misijonar Terhorst, ki mu je na smrt bolni škof izročil te dolarje, je bil tudi nekaj let prej pričar Baragove dobrotelčnosti. Pravkar je star Baragov indijanski znanec svaril, naj ne bo z lahkomišelnimi Indijanci tako darežljiv — samo razvaja jih. Baraga si je priznal, da ima Indijanec prav, zato je novomašniku Terhorstu zabičal, naj Indijancem ne daje darov, pa naj ga še tako prosijo. Tedaj je skozi okno zagledal siromašno indijansko starko, ki jo je že dolgo poznal. V hipu je pozabil na opomin, svoj sklep in ukaz Terhorstu ter zaprosil mladega misijonarja, naj mu posodi tri dolarje za Indijanko.

Ko je Jacker pripeljal v L'Anse dve jožefinki, ki sta bili pripravljene učiti v šoli brez plače, so Barago, ki je tedaj bil tam na vizitaciji, zalile solze. Dal je svojo srebrno uro, da so redovnicama plačali prevoz prtljage.

Tako je naš misijonar z vsem svojim življenjem, s svojimi lastnostmi in dejanji pričeval o Odrešeniku in nadaljeval njegovo delo.

Gospod pa mu je dal, da tudi po smrti priča o njem. Ko so po dobrih šestih letih po pokopu odprli krsto, je bilo Baragovo truplo nespremenjeno. Novih pet let nato so, potem ko je požar uničil stolnico, ni pa poškodoval škofove krste, spet našli truplo popolnoma ohranjeno, dasi izsušeno.

Pričuje pa Baraga po smrti o Gospodu zlasti z blagoslovom, ki ga je posredoval svojim vernikom in njihovi domovini, posebej še z odličnimi sodelavci in nasledniki, med katerimi je lepo število rojakov; s priprošnjami za te, ki se mu priporočajo, upamo, da tudi s čudeži in s tem, da ga bo Cerkev proglasila za svetnika.

Pomanjšani lezores (kliše) mladega Marjana Tršarja, zdaj priznanega slovenskega slikarja v domovini.

PRÍČEVAVEC IZ SAHARE

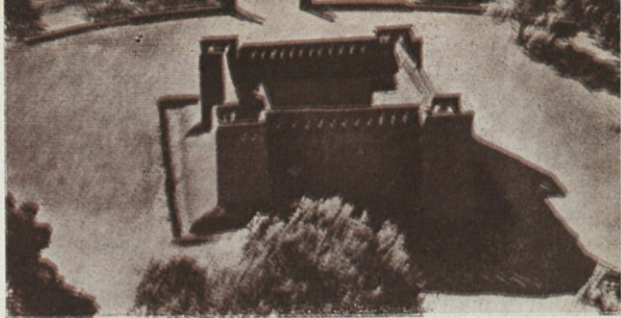
Ruda Jurčec

V počastitev puščavniku Sahare so napisane te vrstice, pa tudi v spomin bi radi priklicale dvoje, kar nam je pri misijonskem delu najbolj potrebno: pričevanje evangelija in tiha molitev.

Ko sem leta 1925 na jesen prišel na Visoko šolo za politične znanosti v Pariz, so me francoski prijatelji sprejeli medse v Garricovih Equipes sociales. Ustanovil jih je Robert Garric, za tiste čase res izredna osebnost v Parizu, ko se je začela oznanjati katoliška pomlad po nastopih in uspehih mladine, ki že ni bila več pod vplivom laicizma, kakor je vladal v Franciji v letih ločitve Cerkve od države, dasi so še odmevale krilatice proti Cerkvi in papeštvu, kakor jih je hotel v francosko javno življenje ukoreniniti Combes. Mimo so že bili tudi hudi pretresi modernizma, ki se je širil vzporedno z liberalnim odporom proti Cerkvi — vse še v senci abbeja Loisyja, ki ni več našel poti za vrnitev v Cerkev. Dasi je bilo že mnogo mimo, smo se z Garricom — umrl je lani v visoki starosti in bilo mi je toplo pri srcu, ko so listi podčrtavali njegovo izredno delavnost v socialnih ekipah — zbirali v prostorih, podobnih katakombam. Svojo socialno šolo je delil na dva dela: idejno nas je navajal na uvajanje evangelija na socialnem polju, praktično pa nas delil v ekipe, ki so morale zbirati v delavskih ali sicer revnih okrajih vse, še sposobne za študij. Garric je menil, da je v evangeliju dovolj tistega, kar je za socialni dvig množic potrebno. Terjal je, da se naj študenti, posebno tisti iz višjih plasti, pomešajo med delavce in namščence; iz svojega obilja v znanju in vedenju naj iz srca dele vse te zaklade svojim najbližjim. Ko bodo tako zgrajeni mostovi zlasti med mladino vseh plasti, ne bo več razrednih ostrin in ustvarjena bodo tla za naslednje korake: iz vzajemnosti bodo rastle pravi pogoji za sodelovanje in življenje po evangeliju, v katerem smo res že vsi enaki.

Skoraj nikdar pa ni pozabil omeniti kaj iz življenja svojega prijatelja Charlesa de Foucaulda. Zanj sem vedel že iz člankov in esejev ob desetletnici njegove smrti 1926. Vendar je bilo pri Garricu in še pri ostalih še vedno največ poudarka na njegovem spreobrnjenju. Charles de Foucauld je meni in tudi mojim prijateljem rasel v spomin kot posebež, hiviši razvratnež, sedaj vase zaprt puščavnik v podobnih duplinah, kamor se je sv. Hieronim umaknil svetu; Foucauld je šel v sredino Sahare, ker se je zbal grozot sveta, ki so ga prva leta mladosti prehudo zapletle. Ker je bil Garric tudi pisatelj, je svojim zgodbam dodal še romantično stran z detektivskim finalom. Charles de Foucauld je bil 1. decembra 1916 ubit v oazi sredi Sahare; razsajajoča se vojska je prodrla tudi do njega in njegov morivec ni bil samo zagrižen musliman, ampak plačanec nemške vohunske službe, kajti nem-

Kraj, kjer je
v molitvi in
pokori misijo-
naril Karel de
Foucauld.

Notranje dvorišče,
kjer je puščavnik
Sahare skrival
domačine, kadar
so bili napadani.

Božič 1966
Škof Sahare,
Mgr. Mercier
v Foucauldovi
postojanki s
svojimi misijo-
narji mašuje.

ško vojno poveljstvo se je že balo spletk in homatij, ki jih je proti nemški vojski tam sredi Sahare med svojimi prijatelji Tuaregi spletal "abun Fukol" kakor so ga klicali dobri in nepokvarjeni nomadi po sosednjih hribinah in planjavah.

KAJ JE DELAL?

Priznati moram, da sem se začel vedno manj udeleževati Garricovih študijskih večerov. Če bi me ti še ohranjali pri njem, ker je bil res izreden predavatelj in literarno prepojen apostol modernega socialnega dela, pa se nisem mogel sprijazniti z njegovim nesistematičnim in prav nič organizacijskim načinom delovanja. Sestanki z delavci in pripadniki iz obrtniških ali malomeščanskih vrst so bili nadvse pisani, vendar se nisem mogel privaditi, zakaj smo bili vedno nekje v "katakombah" (kleteh ali podstrešjih). Še bolj pa se mi je zdelo nesmiselno, ker smo prihajali in odhajali, ne da bi bili imeli vtis, da smo sploh koga pridobili. Ljudje so prihajali in odhajali, kakor se jim je zdelo — jemali so, kar so hoteli, in si mislili nekje v srcu, a od tam ni bilo odmeva.

Ko so sedaj ob petdesetletnici smrti izhajali članki o malem bratu de Foucauld, sem bral tudi stavek, ki ga je zapisal, ko je kot puščavniški duhovnik živel med Tuaregi v Tamanrasetu (2000 km južno od Alžira, sredi Sahare) že petnajst let: „Ves čas, kar sem tu kot duhovnik, nisem za Kristusa spreobrnil ali pridobil niti enega muslimana“. Odšel je iz burnega pariškega sveta v puščavo misijonarit, a ni za Cerkev pridobil niti enega muslimana: a jih je ljubil z vsem srcem.

Vendar je pridiral med nje z edinim sredstvom, ki se mi je pri njegovem prijatelju Garricu zdelo nerazumljivo in obsojeno na neuspeh: med muslimani je delal in molil, živel iz evangelija in torej vplival nanje; vzljubili so ga. Vplival je samo zgled! Na zunaj ni beseda veljala nič, ni učinkovala vsakdanja služba božja; na kako prigovarjanje ali pridobivanje ni bilo niti misliti, ker bi se muslimani odvrnili od njega, brž ko bi slišali samo eno besedo propagande ali vsiljivega ponujanja dobrotelčnosti ali celo ljubezni. Ne, njegovim drugoverskim bratom okoli njega je bilo prepuščeno na svobodo, da sami presodijo, koliko je bilo resnice v njegovi osebnosti: iz njega je moral zažareti lik človeka, kakor ga je v njem sproti uresničeval evangelij.

Bil je torej podvojeno sam v peščenih puščavah Sahare. Od Pariza in ostalih kontinentov zemlje je bil nekako v enakem razmerju, kakor je danes astronaut, ko potuje v kabini okoli zemlje in bo jutri sam potoval ali na luno ali pa še kam drugam. Množic okoli njega ni bilo, toda prav v tem čudnem miru in odmaknjenosti od sveta (Charles de Foucauld je najprej vstopil k trapistom, da bi tam našel mir, a mu njihova samota in askeza ni bila zadostna), je začel pisati listino in pravila za svoj novi red — red malih Jezusovih bratov. Ustanovne listine in navodila je končal malo pred tistim dnem 1. decembra 1916, ko ga je mlad musliman — znanec poklical iz bivališča in je zadonel strel iz cevi puške drugega mladeniča. Zgrudil se je mrtev. Smisel smrti še danes razlagajo takole: prišel je izdajavec in ga izročil v smrt, kakor je prišel Juda po Jezusa in ga izročil v smrt.

KAJ JE USTVARIL?

Garricovemu delu sem potem sledil skozi njegovo revijo La Revue des Jeunes; postala je glasilo prvih vojev mladih oblikovavcev Katoliške akcije v Franciji. Genij tedanje katoliške literature Paul Claudel je v tej njegovi reviji objavljajl večino svojih stvaritev. Garric pa je kmalu postal redni katedratik za moderno književnost na Sorboni, tokrat res nekaj nezaslišanega za laične univerze v Franciji. Kar je potem pomenil JOC — katoliška delavska mladina pod Cardynjom, ki je kot kardinal lani umrl —, je bilo plod Garricovih ekip. Zase sem prihajal do spoznanja, da sem bil zdoma še vse preveč zasidran v tradicije našega sosednega nemškega pojmovanja dela v skupnosti — nemški način je terjaj disciplino načela in organiziranost dela do vseh podrobnosti, zapetosti do vratu, da je bilo komaj možno dihati — pri Garricu in njegovem prijatelju Foucauld in drugih pa je že prodiralo, kar je delno zrastle tudi iz modernizma — resnica evangelija je morala kliti v svet iz življenja ljudi — sleherni posameznik je moral nositi v sebi in s seboj tolikšno silo prepričljivosti in resnice, da je iz njega začarala na dan nova stvarnost: življenje in evangelij sta eno in isto.

In kaj je Charles de Foucauld ustvaril?

Bil je sam, reklo bi se lahko, da v puščavi sveta sploh ni več videl v njegovih stvarnih mejah, a je iz njegovih tam napisanih pravil in listin vzrastel red Malih Jezusovih bratov in Malih sester Jezusovih. Toda to danes že ni več dovolj! Poleg teh dveh glavnih redov so že na delu po vseh kontinentih sorodne veje, tudi po njegovih pravilih in zamislih: Male sestre Srca Jezusovega, Mali bratje in Male sestre evangelija, Duhovniška zveza Srca Jezusovega, Bratska zveza posvečenih laikov, Bratska zveza nazaretska, Zveza mednarodnega bratstva in sodelovanja, Zveza očetov - direktorjev de Foucaulda. Povsod so: žive v bratstvih in jih ima Pariz, kakor jih ima Honkong in so tudi v Buenos Airesu.

PRIČEVAVCI EVANGELIJA

Maritain sem večkrat srečaval v Parizu in sem se pozneje kot begunec udeleževal v Rimu tudi predavanj, ki jih je rad prirejal povsod, kamor so ga vabili; bil je francoski ambasador v Vatikanu in smel je zahajati k Papežu Piju XII. kot osebni prijatelj. Na Male brate sem postal spet pozoren, ko je bilo objavljeno, da se je Maritain že na pragu osemdesetih let po smrti svoje žene Raisse umaknil k Malim bratom v Toulouse. Vsebinsko tega uniika sem si mogel približati in pojasniti, ko sem prebiral prve strani iz njegove zadnje knjige (vsaj on tako pravi v uvodu, da je pač to zadnji njegov spis) "Le paysan de la Gironne". Dasi je v stavkih polno vnete gorečnosti, veje iz misli jasnost, preprostost, bližina evangelija. V knjigi je svet že ves dvignjen v metafiziko evangeljskih luči in svetlob. Vse je silno preprosto in polno miru, če je potopljeno v ljubezen evangelija.

Sloenci smo že dobili prvi, živi stik z Malimi Jezusovimi brati. Bogoslovca Žaklja sem spoznal nekaj dni pred njegovim odhodom v no-

viciat k Malim Bratom v njihovo hišo blizu Dijona v Franciji. "Oh, torej greste med tiste, pri katerih živi Maritain..." sem hotel vedeti. „In ali bi mi mogli kratko povedati, kaj je bistvo, nauk Malih Jezusovih bratov", sem ga vprašal:

"Življenje po evangeliju", so mu zažarele mlade oči.

Kako kratko in kaj vse je s tem povedano...

Narodi ne rasto samo po tem, kaj so ustvarili v kulturi in kako daleč so prišli v tehniki ali globini filozofije. Nad vsem tem je namreč kultura, ki jo v vsakem posamezniku in v narodih kot skupnostih rodi in oblikuje metafizika — dinamika, ki je skrita v globinah duš in v središču src. Na taki poti uresničevanja evangelija je pred sto leti

umrl v Marquettu že naš škof Baraga — med divjimi Indijanci je živel skoraj tako osamljen kot de Foucauld v Sahari petdeset let za njim. S prvim Malim Jezusovim bratom stopamo sedaj tudi mi v ta svet ljubezni in resnice v redu, tako zelo blizu vsemu, kar je bilo nakazano in naročeno na II. Vatikanskem koncilu.

De Foucauldove
Male sestre
Jezusove tudi
v misijonih
delajo med
najbolj ubožnimi.

Zapiski z Madagaskarja

IVAN ŠTANTA CM

Misijonarjeva naloga je, da čim bolj globoko spozna šege naroda, v katerem zasaja Cerkev. Treba je veliko opazovanja in vživljanja in seveda mora misijonar čim bolj poznati jezik, da more doumeti notranji smisel obredja, ki ga imajo za vse prilike življenja. Navajam nekaj primerov iz malgaškega življenja rodu Bara.

POGREB

Tukajšnji ljudje poznajo dve vrsti pogrebov: za poglavarje in za navadne ljudi.

Če umrje „lunaka“ — poglavar vasi, na hitro opravijo mrliško toaleta in na tiho prenesejo mrliča v družinski grob, ki je oddaljen kak kilometer od vasi. Cel teden ostane njegova smrt tajna. Družina more mirno preživeti to žalno dobo. Nato oznanijo vsem sorodnikom in znancem smrt vladarja in povabijo vse na „havoria“, slovesnost v čast mrtvem. Zakoljejo toliko volov, kolikor jih bogastvo družine premore. Povabijo plesavce in godce z glasbili, kitari podobnim, mladci napravijo „ringa“, kar ni drugega kot rokoborba in preizkušanje v moči. Slovesnosti trajajo navadno cel teden.

Kaj je razlog temu veselju? Umrli se je pridružil svojim prednikom, ki so neke vrste božanstva. Ti v njihovih molitvah pridejo na vrsto takoj

Voli na Madagaskarju igrajo važno vlogo.

za „Zanahari“ — Bogom. Duh pokojnega bo vplival na potomce, zato se mu je treba s slavljem prikupiti.

Pogreb navadnega človeka se prične takoj. Ko kdo umrje, ga navadno žene umijejo in oblečejo, nato ga polože na rogoznico. V prejšnjih časih so možje podrli debelo drevo in napravili nekaj čoln, kamor so položili mrliča in ga postavili v severni smeri proti poglavarjevi koči. Seveda zakoljejo vole, kolikor jih družina premore, pripravijo riž in to hrano razdele vsaki družini. Godci in plesavci zabavajo goste, žene okrog mrtvaškega odra pa se od časa do časa spustijo v jok. Kdor cbišče žalujočo družino, mora prinesiti dar, bankovci od 50 do 100 malgaških frankov se nanizajo na palico in služijo kot pahljača, ki odganja muhe z obraza pokojnika, ki je v najnovejši dobi že položen v krsto, seveda borno.

Šele tretji dan je pokop, ki ga vodi lunaka-poglavar. Takoj ob začetku sprevoda pa vse do prihoda do družinskega groba vsi plešejo, tečejo in kriče, tudi voli morajo plesati in teči, zato jih pretepajo in gonijo okrog mrtvaške krste.

Ko dospejo do groba, ki je iz kamnja napravljen v obliki pravokotnika, odpro vhod. Vsak grob ima štiri odprtine in štiri sobe: prva na severozahodni strani je določena za poglavarja družine; druga na severovzhodni za poglavarjeve žene; na jugovzhodni strani za može in jugovzhodni za žene in otroke. V bližini groba zakoljejo sedem volov, če je oseba premožna in vredna spoštovanja. Ko je grob zaprt, lunaka s palico udari po grobu in moli: „K tebi, Stvarnik, in k vam, predniki, obračam svojo molitev, ker moja duša je v globoki žalosti zaradi umrlega. Če je slučajno kak mož z urokom povzročil njegovo smrt, vas prosim, upoštevajte to: če si bo tu navzoč drznil jesti volovsko meso, naj ga prvi grizljaj zaduši, da bodo vsi tukaj navzoči prevzeti. Vzemi, to je tvoj delež!“

Nato razdele meso. Pogreb je končan. Vsi zapuščajo grob, zadnji odide lunaka. Če se primeri, da kdo odide za njim, ga smatrajo za uročenega in je v nevarnosti, da bo linčan.

S P R A V A

Če slučajno sin težko razžali očeta ali mater, ga spodijo iz družine in ga smatrajo za tujca. Če se kasneje kesa, se mora podvreči posebnim navadam in obredom.

Najprej obišče vaškega glavarja in mu razloži svojo zadevo in namero, da se spravi s starši. Lunaka obišče družino in utre pot za spravo; če je družina dobro razpoložena, takoj privede sina in reče: „To je tvoj sin in jaz ti ga zopet privedem nazaj.“ Prične se spravn razgovor, kabari imenovan; če se spravijo, mora sin darovati vola.

Proti kolu za žrtvovanje, huzumanga imenovanem, se napotijo: prvi je poglavar, kjer je bil sin v izgnanstvu, nato poglavar užaljene družine in nato vsi prizadeti. Vaški poglavar opravi daritev Stvarniku. Blizu žrtvenega kola zakurijo ogenj. Ne daleč proč je vol, ki čaka na svojo usodo. Lunaka se mu približa in mu odreže kos repa ter ga vrže v ogenj. Nato vzame vodo in pokropi z njo kriveca in družino. Ko z nožem

„viarara“ zabode vola, z obema rokama prestreže kri, ki vre iz rane, in jo od zgoraj navzdol vlije na žrtveni kol. Slednjič napolni čašo s krvjo in vodo, jo vlije na glavo krivca in reče: „Ti si sedaj moj sin.“ Pokropi s krvjo še družino, razrežejo vola na kose in začne se gostija in praznik sprave. Krivda „izgubljenega sina“ je oprana.

BOLNIK „BILU“

To je posebna bolezen, ki jo povzroči hudi duh. Bolnik zgubi tek, boli ga želodec, shujša in slabe volje je. Ne samo bolezen, tudi bolnik v takem stanju se imenuje „bilu“.

Znamenje oziroma dokaz, da je kdo „bilu“, je v tem, da bolnik začne stokati, ko plešejo in pojejo, ali pa da po treh dneh resno zboli. Okrog bolnika se zbere vsa družina in poglavar ga slovesno vpraša: „Dragi sin (ali draga hči), vsa družina je zbrana okrog tebe, da ustrezne tvojim željam. Povej, ali si „bilu“? Smo pač zadovoljni, da se zate prirede plesi in petje, ne boj se povedati, če si „bilu“. Jaz in vsi okrog stoječi smo prepričani, da si. A povej nam, ker bi ti radi darovali vola s črnimi in belimi progami.“

Bolnik začne ihteti in reče: „Da jaz sem, a žal... mi smo revni.“ Vsa družina v zboru odgovori: „Da, prav je tako. Bog bodi s teboj!“ Nato poglavar razglasi slavje.

Drugo jutro se prične „sasalašatsi“. izbira vola: biti mora kavne barve z belimi progami, ali rdečkaste z belim čelom. Ob kol privežejo vola in mu umijejo čelo. Bolnik odslej ne sme piti druge vode kot to. Pred bolnika priženejo vse vole, kar jih družina premore, da si izbere najljubšega. Na večer se zberejo vsi vaščani okoli bolnika, plešejo in pojejo in tudi njega vabijo na ples. Ko bolezen premine, najkasneje je to po dveh ali treh tednih, ubijejo izbranega vola in sledi gostija.

OBREZOVANJE

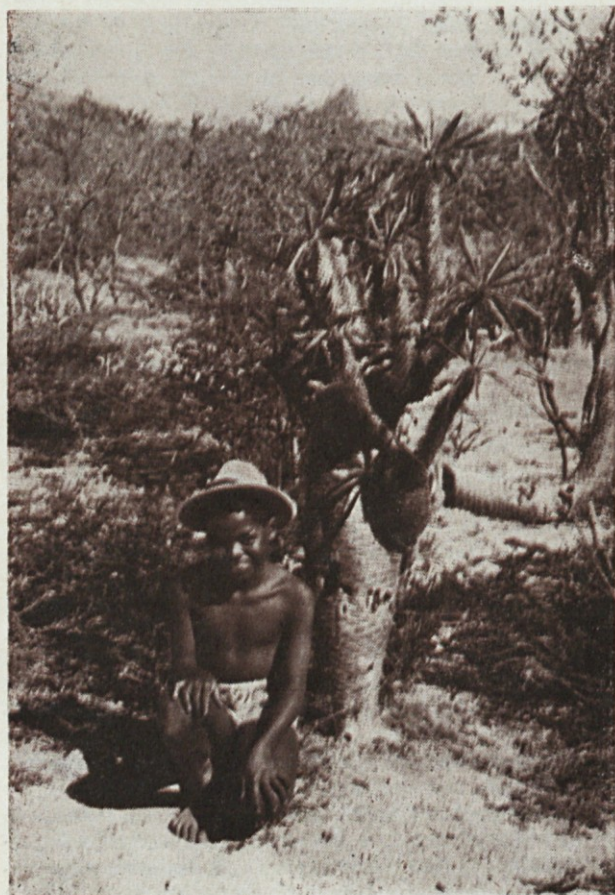
Po mišljenju Malgašev z obrezo deček postane mož. S to iniciacijo je zagotovljeno potomstvo. Zato obrezi dajo velik družinski pomen.

Družinski poglavar se pogovori s čarovnikom, kdaj naj bo slovesnost; treba je namreč vedeti, da ljudje ločijo srečonosne in zlonosne čase. Zato je ta posvet važen. Ko je dan določen, povabijo sorodnike in znance na slovesnost.

Že dan pred obrezovanjem se začne ples in petje. Ko so plesavci utrujeni, eden starejših mož zapoje zahvalno pesem, „takasi“ imenovano. Povabljeni čarovnik opravi nekako spoved. Ko se njihov otrok obrezuje, morajo biti starši duševno čisti, brez vsake krivde na vesti. Čarovnik jih sprašuje o raznih prestopkih in starši mu odgovore, so jih zagrešili ali ne. Med tem v bližini zakoljejo vole. Žene so zaposlene z luščenjem riža. Meso in riž razdele posameznim družinam v surovem stanju, da si ga po volji sami skuhamo. Noč poteka v hrupnem veselju.

Ob petelinjem petju možje in mladci izženejo vole na planjavo in začno navidezno borbo, obmetavajo se s kepami, napravljenimi iz volvskega blata. Nato se približajo daritvenemu kolu, h kateremu privežejo bika, na eno stran stopi ujec z otrokom v naročju, na drugo stran

domači. Za stricem na sredi je lunaka, ki zveni s školjko, poškropi družino in otroka z vodo in zakolje vola s posebnim daritvenim nožem. Pri tem moli k Stvarniku in prednikom, naj blagoslovijo otroka, ki bo obrezan. Še enkrat poškropi družino, stric se z otrokom približa biku in ga položi med njegove rogove in izgovarja besede: „Da postaneš močnejši kot ta bik, nezmagljiv v boju...“ Otrok navadno spi ali je omamljen od nočnega hrupa. Stric ga odnese v lunakovo hišo, se vsede ob vhodu na možnar in obrezovavec, ki je izurjen v svojem poslu, obreže otroka s posebnim nožem, natakne kožico na sulico in jo vrže na streho proti vzhodu. Od bolečine se otrok zbudi, zbrani ljudje pa vpijejo kot ponoreli. Nato razkosajo bika, zakoljejo nekaj volov, plešejo, pijejo, se vesele in slave obrezo otroka, dokler je kaj jedače.

Malgaški dečko,
goden za
inicijacijo.

Bratec in sestrica:
fant nosi "udi",
čarobni amulet.

„UDI“ IN ČUDODELNA SVETINJA

Malgaši se boje urokov in hudih duhov. Zato morajo imeti na vratu zaščitno znamenje, „udi“ imenovano. Če kdo zmaga v tekmi, to pripisuje „udiju“. Uporabljajo ga v boju, ko gre za varstvo pred kakršnim koli zlom ali ko gre za zaljubljenost. Brez tega obeska ne gre.

Tako vsakdo nekaj nosi: pogani „udi“, protestanti križec, katoliki čudodelno svetinjo. Tako že na zunaj moreš prepoznati, kdo je kdo. Seveda je pa zdaj naloga misijonarjev, da strah pred čari spremenimo v zaupanje v božje in Marijino varstvo.

* * *

Med to in tako ljudstvo moramo vsaditi Cerkev, tudi Malgaši so poklicani, da postanejo božje ljudstvo.

IZ NAŠEGA ZAMBIJSKEGA MISIJONA

Oče JOŽE KOKALJ DJ

Ko so proti koncu prejšnjega stoletja prišli prvi misijonarji na področje sedanje Zambije, ni tam bilo nobenih šol. Toda tudi afriška bantu plemena so imela svoj način, kako je ljudska modrost prehajala iz roda v rod: pripovedovali so si poučne zgodbe in pregovore, ki v sebi skrivajo pravo bogastvo ljudske modrosti.

Podali bomo nekaj pregovorov zambijskih bantu plemen. Večina pregovorov ima dva dela, ločena z dvopičjem. Tisti, ki želi uporabiti pregovor, izreče prvi del, njegov sobesednik pa stavek dokonča. V oklepaju dodajamo kratko razlago.

— Motike: se ne kujejo v ustih. (Proti praznemu besedičenju)

— Fantje so kot koruzna zrna: nikdar jih ne zmanjka. (Tako rečejo dekletu, ki bi se rado prehitro poročilo.)

— Dve kobri: se ne grejeta na istem kamnu. (Urejeno kraljestvo pozna samo enega kralja.)

— Mati me je nosila: tudi jaz jo bom nosil. (Hvaležnost do staršev)

— Kdor ima še mater živo: ima solze za očmi. (Jokal bo ob njeni smrti.)

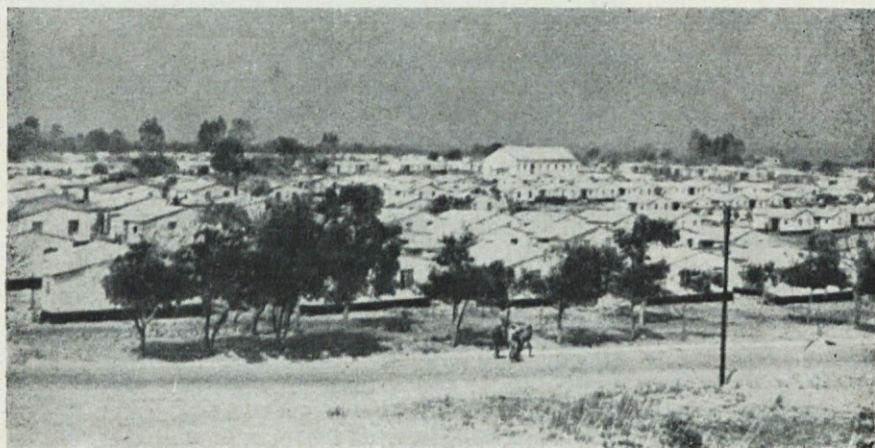
— Kar ženske govorijo, je sicer nesmisel: toda le kdor je bedak, jih ne poslušča.

— Ušesa so berači: vse poberejo. (Pazi na svoje besede.)

— Glava ne postane siva: ob rojstvu (Starost - modrost.)

— Zakon v začetku zvoní kot zvonček: pozneje odmeva kot kovačevo k'ladivo. (Brez komentarja!)

Pogled na okraj Matero (Zambija)

P. Rudež DJ z novoporočencema v Lusaki.

Ko so misijonarji začeli graditi prve šole, so tudi afriška plemena prišla v stik z višjo izobrazbo, kulturo in civilizacijo. V začetku so jim šole bile nekaj tujega, v teh zadnjih desetletjih pa se je vzbudila v Afriki izredna želja po znanju in izobrazbi. Čeprav svetne in cerkvene oblasti z občudovanja vredno prizadevnostjo gradijo nove šole, je malih radovednežev več, kot pa je prostora v razredih.

Naš misijon v Lusaki obsega župnijo, ki ima od vseh župnij največ šol (devet osnovnih in dve gimnaziji) in šolarjev (čez 9000). Imamo kar tri cerkvene osnovne šole in cerkveno gimnazijo za fante. Verouk poučujemo v vseh enajstih šolah. Pomagajo nam redovnice, ameriški bratje marijanisti, ki vodijo gimnazijo, in katehisti. Imamo tudi devet tečajev (v dvorani ali pa kar na prostem) kot pripravo na krst in prvo obhajilo. Pouk je za šolarje vsak dan, za odrasle pa trikrat tedensko.

V prvih sto dneh, odkar smo prevzeli župnijo Matero, smo krstili čez 100 šolarjev, večina iz 7. in 6. razreda. Kako so ti ljubki otroci srečni po krstu! Saj so se tako vneto pripravljali, tako hrepeneli po vodi, ki naj jih prerodi v božje otroke. Na vprašanje: zakaj si tako želijo krst, odgovarjajo: da postanem božji otrok. Kako torej ne bi bili veseli na dan svojega krsta!

Tako se Kristusov nauk v našem misijonu hitro širi in semena vere padajo na plodna tla, v srca vere in znanja željne mlade zambijske generacije, ki stanuje v predmestjih glavnega mesta — Lusake.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

NOVI MISIJONAR

Ko smo že dobili od p. Kokalja iz Zambije sporočilo, da bo kmalu prišel tja jezuitski bogoslovec Rozman, je nenadno prišlo tudi pismo iz Anglije. Med drugim je zapisano:

„Sem jezuit kot p. Kokalj, a nisem še duhovnik. Končal sem noviciat v Zagrebu in Mariboru, odslužil vojni rok v Štipu, se potil tri leta na Jordanovcu (Zagreb), kjer imamo svoj filozofski institut. Jeseni sem preko Rima, Pariza in Londona prirajžal v Bedford, da se izpopolnim v angleščini, ki mi bo kot bodočemu misijonarju potrebna. Že v začetku januarja odpotujem v Zambijo, kjer bom magister ali prefekt v semenišču v Broken Hillu. Tam je sedaj p. Rovtar, ki ste ga že predstavili v Katoliških misijonih. Pišem se Stanko Rozman. Rodil sem se 7. marca 1942 v Kovorju pri Tržiču. Imam še žive starše, tri sestre in malega bratca Tončka, ki se pridno uči brati in pisati. Domači so srečni, da so lahko dali Bogu sina — misijonarja.“

MALA MISIJONSKA TOMBOLA

Otroci so še nepokvarjeni in zato navadno zelo sprejemljivi za idealne podvige, tudi za odpoved, ako se jih le pravilno k temu navaja. Posebno jih ogreje pomoč misijonom. Znane so vsakoletne zbirateljice sestre Pezdirc iz okolice Buenos Airesa, ki letno vsaka od njih odda iz „misijskega barometra“ tisočak za misijone. Ob odhodu g. Buha so z darovi za njegovo pot sodelovali tudi otroci. Posebej so se odrezali trije bratci Jan iz Slovenske vasi. Iz Cordobe pa je uredništvo dobilo kar celo poročilo. Bratca Tonček in Gabriel sta organizirala misijonsko tombolo. Iz podpisnikov je razvidno, da so pri organizaciji te tombole sodelovali še Marjanka Kremžar, Veronika Kremžar, Lučka, menda tudi Kremžar, in Andrej, zagotovo Kremžar. Njihovo sporočilo se glasi: „Z naše otroške tombole, ki smo jo priredili za naše slovenske misijonarje, vam pošiljamo pozdrave. Obenem pa tudi dohodke, ki nam jih je prinesla tombola. Naj bodo majhen doprinos k misijonski veletomboli. Znesek: 950 pesov.“

Krasna ideja: otroške tombole, male, velike in veletombole.

Še tako majhne naj bodo, misel je velika in lepa. Otroci, tekmuje v zanimanju, delu in molitvi. Kaj pa če bi kdo od vas kdaj postal misijonar?

VINKO ZALETEL: "PO DALJNJEM VZHODU"

Ze 1965. leta je Mohorjeva družba v Celovcu izdala knjigo slovenskega duhovnika g. Vinka Zaletela „Po Indiji sem ter tja“. V njej je zapisal na živahen in zanimiv način svoje popotne vtise in svoja spoznanja, zlasti je z vso ljubeznijo opisal naše slovenske misijonarje in misijonarke, čeprav pravi v prvi knjigi: „Po poklicu sem dušni pastir, ne pa popotnik ali pisatelj potopisov.“ Pa je morda prav to prednost, da v svojem pisanju ni iskan. Svoje poročanje je mestoma izpopolnil s podatki iz Katoliških misijonov, to v prvi knjigi dobesedno pravi: „Hvaležen sem, da sem smel uporabiti mnogo podatkov iz Katoliških misijonov. Ta zanimivi mesečnik priporočam vsem.“

Letos je v Mohorjevi izšla druga knjiga z naslovom „Po Daljnem vzhodu“. Tudi v njej se pisatelj zahvaljuje g. Ladotu Lenčku za slike in gradivo in posebej omenja Slovensko misijonsko zvezo in Katoliške misijone.

Iz istega potovanja je v prvi knjigi g. Zaletel ostal le v Indiji. V drugi pa vodi bravca skozi Hongkong, Makao na Formozo, Japonsko, Filipine in Siam. Povsod se mu odpira svojski misijonski svet in povsod se srečava z našimi misijonarji. Krasno opisuje naše dobre znance: Stanka Pavlina, dr. Janeza Janeža, Vladimirja Kosa, M. Ksaverijo Pirc in druge. Zlasti pri imenovanih se dolgo pomudi in nam poroča, kar je videl in slišal. Misijonarji sami so navadno preskromni, da bi o sebi pisali pohvalo. G. Zaletel pa je to vrzel krasno izpolnil, ko je čisto preprosto, pa stvarno opisal, kako velike misijonarje imamo Slovenci tudi danes, ne le za časa Barage in Knobleharja.

Kdor je bral prvo knjigo, bo hitro segel po drugi. In kdor bo začel brati drugo knjigo, je ne bo mogel odložiti, ker to je knjiga, ki jo „človek požira“. Pa hitro bo poizkušal najti še prvo knjigo, če je še ni bral. Tako moramo v našem listu izreči g. Vinku Zaletelu iskreno zahvalo, da se je kljub zaposlenosti potrudil in nam svojo pot tako mikavno zapisal in posebej, da nam je tako lepo predstavil naše misijonarje, ki jih je srečal. In prav tiho bi dodejali še to: kar drži, da je g. Zaletel tudi potopisni pisatelj in si ni treba tega šele „domišljati“.

Pri upravi "Katoliških misijonov" imamo še nekaj izvodov prve Zaletelove knjige "Po Indiji sem in tja". Cena 700 pesov ali dva dolarja oziroma odgovarajoče valute. Kdor želi, mu jo lahko pošljemo. Sprejemamo tudi naročila za drugo knjigo istega pisatelja: "Po Daljnem vzhodu". Cena ista.

naši misijonarji pišejo

AFRIKA

K poročilom brata Kerševana v številki 1-2 dodajamo še tole pismo:

4 Bolobo, 8. 10. 1967

„Blizu je zopet misijonska nedelja. Spomini nanjo doma me bližajo tudi vam. Zato naj vam zopet enkrat pišem, saj vam nikoli ne bom toliko napisal, kolikor ste vi meni, odkar smo se razkropili po svetu.

Katoliške misijone prejemam precej neredno. Živimo v vedno manj urejenih razmerah. Včasih se nas dotakne skušnjava, da bi kar pobrali šila in kopita in šli kam drugam, če smo kje kaj bolj zaželjeni. V začetku minulega leta 1966 smo čutili, da tukaj nismo bolj cenjeni kot vsak drug 'bledoličnik'.

Na našem misijonu smo od srede julija dalje štirje. Tedaj je dospel dolgo napovedani in pričakovani misijonar, kateri naj bi začel na tem mestu s srednjo šolo. Z začetkom šolskega leta v drugi polovici septembra se je gotovemu številu dijakov želja izpolnila. Zaenkrat je šele začetek, otvorjen je le en, prvi razred. Če Bog da, se bodo z leti razredi pomnožili. Tukaj je mnogo otrok, a šol ni za vse, čeprav je šola neobvezna. Polja so zrela za misijonsko žetev že samo te mladine.“

Iz Lusake je pisal uredniku Katoliških misijonov in vsem misijonskim prijateljem dne 16. oktobra lani misijonar o. LOVRE TOMAŽIN DJ sledeče pismo:

„Ako se prav spominjam, sem vam zadnjič pisal prejšnji mesec, in sicer iz Indije, ko sem vam poročal, da sem tam zaključil svoje bivanje in da se odpravljam v Zambijo. Danes naj vam pa kratko opišem moje srečanje z Zambijo.

Na praznik Marijinega materinstva 11. oktobra ob pol sedmih zvečer se čuje po zvočnikih v avionu: 'Čez nekaj minut bomo pristali v Lusaki. Pritrdite si zaščitne pasove in ugasnite cigarete!' Ubogam le delno, kajti cigarete ne morem ugasniti, ker je pač nimam, pač pa mi iz srca privre hvaležna molitev, da sem končno le prispel v misijon, kjer bom deloval, in da je bilo potovanje srečno. Le-to je bilo dokaj dolgo, kakih 30.000 kilometrov iz Buenos Airesa preko Evrope in Svete dežele v Indijo, in od tam preko Adena, Kenye in Tanzanije v Zambijo. In sedaj sem tu... Bog plačaj vsem, ki ste mi do tega na kakršen koli način pomagali.

Na letališču me pričakujejo superior misijona p. Kapfer, patra Kokalj in Rudež ter brat Mbesha, domačin. Čeprav se prvič vidimo, smo si dobri znanci in srečanje je prisrčno. Vsi se

odpeljemo v Matero, kjer je takorekoč prva slovenska postojanka v Zambiji, in tam dobimo še p. Cicheckija, superiorja tukajšnjega misijona, ter brata Fostača. Veliko si imamo povedati in zdi se mi, kot bi prišel domov. Naslednji dan greva z o. Kokaljem v mesto Lusaka. Matero je namreč v predmestju. Tam imava urediti nekatere formalnosti na emigracijskem uradu, mimogrede pa tudi obiševa dve župniji in pozdraviva misijonarje: na eni so poljski, na drugi pa irski sobratje jezuiti. Nazaj grede mi o. Kokalj razkaže našo župnijo. Velika je in hitro raste. Govoriva o prebivalcih, o delu in o načrtih.

Popoldne je sestanek s katehisti naše župnije, ki so trije. Tudi jaz sem nanj povabljen. Katehisti poročajo. Z zanimanjem poslušam, tudi kaj vprašam in primerjam z delom, ki se na istem področju opravlja po drugih deželah. Ko katehisti odidejo, ostanemo sami trije, p. Kokalj, p. Rudež in jaz, in spet ugotovimo, da so možnosti res velike, pa tudi odgovornost in delo, ki smo ga prevzeli, veliko in težko. Zastavlja se neizgovorjeno vprašanje, kako bo šlo, ali bomo kos delu. Smo optimisti. Zavedamo se, da nismo sami: Z nami je nebo, z nami ste vi v misijonskem zaledju... Kako bi potem ne šlo!

Drugi dan po mojem prihodu gremo v Broken Hill, ki je kakih 135 km severno od Lusake. Tam gremo najprej na župnijo Presv. Srca, kjer se brat Jože Rovtar pripravlja na delo. Zelo nas je vesel, saj je to njegovo prvo srečanje z rojaki po prihodu v Zambijo. Po kratkem razgovoru ob malici ga vzamemo s seboj in gremo na župnijo sv. Frančiška Ksaverija, ki slovi kot pastoralno najbolj razgibana. P. Nowicki nas prijazno sprej-

me in razkaže zgradbe, nakar nas pelje v sosednjo vas, kjer gradi misijonsko podružnico. Zanima nas, kako se tu gradi, kakšne so ceste, plače delavcev, itd. Poznanje vsega tega nam bo verjetno prav kmalu prekoristno. Na prvi pogled pa ugotovimo, da so cene v primeri s cenami po drugih deželah tu zelo visoke. Na kosilo se vrnemo nazaj k Presv. Srcu.

Popoldne je na programu obisk škofijskega semenišča v Mpima, kakih 10 km severno. Vodijo ga ameriškanski jezuiti. Gojencev je razmeroma malo. Zelo vam priporočam v molitev zambijske duhovniške poklice! Tu smo spet zelo lepo sprejeti. Že proti večeru se vrnemo v Broken Hill, kjer se poslovimo od brata Rovtarja in si želimo skorajšnje snidenje v Lusaki.

Med potjo domov poskušamo ubranost naših glasov: po prostrani Afriki je čuti slovenske narodne in Marijine pesmi. Končno ugotovimo, da se naš tercet kar obnese. Doma nas že čaka večerja. Lep dan je bil!

Kar zadeva moj bodoči delokrog, o tem danes še nič, ker še ni nič gotovega in dokončnega. Ko zvem, vam takoj sporočim. Prihodnjo soboto pa grem v Malawi. To je država na vzhodu Zambije. Tja grem na študij jezika cinjanza, ki je tam in tudi v Zambiji najbolj razširjen. Tam imajo beli očetje šolo za ta jezik in bom pri njih ostal kot učenc vsaj tri mesece.

Vsem iskren Bog plačaj za vaše molitve, za zanimanje, za sodelovanje! In še naprej nas ne pozabite!“

Iz Kenije je že sredi leta 1967 pisala misijonska zdravnica s. JANJA ŽUŽEK, ki se zahvaljuje za dar iz sklada za vse slovenske misijonarje in misijonarke in pravi:

„Naša perišnica, ki smo jo gradili

lani in v njo vtaknili tudi vaš prispevek iz sklada 1965, je dokončana in lepo deluje. Letos pa spet zidamo, in sicer neke vrste malo perišnico in higienske prostore poleg naše porodnišnice. To je bilo nujno potrebno in bo vsem v dobro, ko bo končano. Taka gradnja pa, čeprav se zida, kar se da ekonomično, dolarje požira, da je veselje.

Ljudje so vedno bolj veseli nad mašo v domačem jeziku. Mnogi laiki, a pred vsem učitelji, radi pomagajo v cerkvi kot bravci berila in drugih molitev. Ustanovili so tudi tu takozvane župnijske svete, ki misijonarjem stoji ob strani pri dušnem pastirstvu. Tu pride zlasti v poštev organiziranje maš na zunanjih postajah ob praznikih in nedeljah, kjer se tudi veliko spoveduje. Tudi zelo prav pridejo nasveti domačinom v zadevah mešanih zakonov, kajti samo domačini poznajo vse plemenske običaje in morejo opozoriti misijonarja na to ali ono pomembno okoliščino. — Pa se nas kaj spomnite v molitvi, da bi Bog vodil naše delo za tako potrebne ljudi!“

S. MARIJA SILVESTER nam piše z nove postojanke v deželi Čad marca 1967:

„Že pet mesecev je, kar sem na tej novi postojanki in vam še nisem pisala. Lahko vas zagotovem, da sem zelo srečna v tem novem in tako neobdelanem delu Gospodovega vinograda. Ljudje so dobri in so nas z veseljem sprejeli. Kajpada ne pričakujejo od nas samo nadnaravnih darov, ampak vse bolj naravni napredek in dobrine. Kako so še primitivni! Do 14. leta skoraj noben otrok nima niti cunjice na sebi, razen tistih, ki hodijo v šolo. Bogeve, zakaj so prepričani, da je obleka za šolo neobhodno potrebna. Žene imajo navadno okoli le-

dij kos platna, katerega spredejo in stekje možje z zelo starinskim orodjem. Širina tega kosa obleke ne more biti večja od 12 cm. Vsaj v naši vasi še nisem videla širšega. Letos nameravam na obisk v domovino, pa bom skušala stakniti kak kolovrat. Možje se pa povečini oblačijo po arabsko. Zdi se, da arabstvo ne vpliva le na nošo, ampak tudi na vero teh ljudi. Ni redko, da se fantje norčujejo iz deklet, ki hodijo h krščanskemu nauku. Bogu se je treba prepustiti, se potolažim, ko se vprašujem, kaj bo s katolištvom tu. Zgleda, da so cdrasli ne zanimajo nič za našo vero, razen če je na obzorju morda poroka, in sicer s krščanskim dekletom.

Tu imamo veliko pomanjkanje vode. Vsaj štiri vodnjake smo že izkopali, a ne prišli do vode. Skale so pač povsod, a iz njih nič ne priteče... Vročino imamo pa hudo, do 52 stopinj v senci. Hvala Bogu, zvečer se shladi in noči so hladne, od 30 do 35 stopinj, tako da se da počivati. Ne vem, če bom dočkala tu dež. Ob povratku iz domovine jeseni me verjetno čaka ustanovitev in vodstvo naše nove postojanke. Prosite Boga, naj nam pomaga, zlasti tudi v tem, ker nam oblast še ni naklonila dovoljenja za ustanovitev nove postojanke, zato nam tudi še ni dan košček potrebnega zemljišča, da si zgradimo najnujnejše.

Misijonarke postajamo vedno bolj in bolj članice velike vaške družine, ki šteje 2700 duš. Za Veliko noč smo imeli krst: 32 novih kristjanov, od katerih je bila pa velika večina šolskih otrok in le pet odraslih, poročenih žena. Ko bodo otroci-novokrščenci zapustili šolo in se vrnili vsak v svojo vas, se bodo kaj kmalu spet oddaljili od Cerkve in Kristusa. V sredi poganskega okolja je pač težko misliti in ravnati po evangeliju.“

DAROVI KOROŠKIH ROJAKOV ZA MISIJONE

ZA MISIJONE

Neimenovana iz Stražje vasi pri Škocijanu 100.—; neimenovana iz Bilčovsa 200.—; neimenovana iz Celovca 200.—; neimenovana iz Plajberka 100.—; Ana Šelander iz Trabenč 100.—; neimenovana iz Galicije 100.—; za slov. misijonarje J. L. iz Šmihela 1000.— šil.

Družina Drajer iz Rakol 790.—; družina Pegrin iz Sel mesto venca na grob Janeza Robleka 350.— šilingov.

Neimenovana iz Škocijana 250.—; lingov.

3. razred ljudske šole v Kazazah 85.—; Barbara Kranjc iz Zile 50.— župnija Kazaze 100.—; neimenovana iz Hodiš 100.—; družina Dreier iz Tinj 500.—; neimenovana iz Škocijana 100.—; neimenovana za misijone 1000.—; neimenovana iz Sel 500.—; župnija Škofiče 500.— šilingov.

Neimenovana iz Dolnje vesi in Apač namesto venca na grob g. Skočir v Sinči vesi, 400.— šil. Neimenovana iz Apač, 500.— šil.; neimenovana iz Sel 50.—. Marija Mohar iz Galicije, 26.— šil.. neimenovana iz Hodiš, 100.— šilingov.

Dijaški dom Haimlinger 180 šil., Marija Karina iz Freistadta 300 šil., č. g. Emila Čuk 100.— šil.

Neimenovani iz Slovenskega Plajberka 300 šil., neimenovana iz Loč 100 šil., neimenovana iz št. Ruperta 100 šil., Mohorjev internat, dekleta od 4.-7., razreda 26 šil.

Župnija Škofiče 1000.—; neimenovana iz Trabenč 50.—; neimenovana iz Žitare vesi 100.—; neimenovana iz Malošč 50.—; neimenovana iz Bistrice na Zili 150.—; neimenovana iz Šmihela za slov. misijonarje 1000.— šilingov. Neimenovane iz Bistrice na Zili 500.— šil.

Družina Mihor iz Bilčovsa 500.—; S. M. Hodiše 100.—; neimenovani iz Sel 19.—; neimenovana iz Tinj 80.— župnija Pliberk 1560.—; neimenova-

na iz Žihpolj 20.—; Ana Schellander 100.— šilingov.

Neimenovana iz Brnce 100.—; neimenovana iz Štebna/Malošč 100.—; neimenovana iz Apač v zahvalo 500.—; neimenovana iz št. Ruperta 100.—; župnija št. Rupert 200.—; in Ojci Johan 100.— šilingov.

Neimenovani iz št. Vida v Podjuni 1250.—; Valentin Ogris iz Slov. Plajberka 120.—; Živi rožni venec iz Tinj 200.—. neimenovana iz Vogrč 100.—; Šmihel pri Pliberku 20.— šilingov.

Župnija Bilčovs 750.— šil., neimenovana iz Bilčovsa 100.— šil., Marija Dovjak, Bajtiše 84.— šilingov.

Neimenovana iz Vovber 100.—; neimenovana iz Bele 17.—; neimenovana 60.—; neimenovana iz Skočidola 100.—; neimenovani iz Globasnice 100.—; neimenovani iz Slov. Plajberka 100.— šil.

Neimenovana iz Vover 100.—; neimenovana iz Bejle 17.—; neimenovana iz Loč 100.—; 3. roža živ. rožnega venca iz Vehuje vasi 140.—; neimenovana iz Male vasi pri Globasnici v zahvalo 100.—, župnija Slov. Plajberk 250.—; neimenovana s Kamna 50.—; neimenovani iz Glinj za misijone v Indiji 500.— šil.

Župnija Ziljska Bistrica 300.—; neimenovana iz Sel 120.—; neimenovana iz Lipe 100.— neimenovani iz Hodiš 100.—, za gobavce 50.—; sestre Živega rožnega venca v št. Rupertu 376.—; živi rožni venec Šmarjeta pri Velikovcu 558.—; neimenovana iz Loč za slov. misijonarje 100.—. neimenovana iz Glinj 20.—; O. U. iz Žihpolj 100.—; Klinar Neža 50.—; družina Sticker 100.—; župnija št. Jakob v R. 540.—; neimenovana iz Rožeka 100.—; neimenovana iz Apač 100.—; Pavel Lukan 100.—; neimenovana 2000.—; neimenovana iz Podravelj 140.— šil.

Neimenovani iz Globasnice 100.—; neimenovani iz Apač 100.—; župnija Galicija 100.—; neimenovana iz

Šmarjete 500.—; neimenovana iz Vogrč 50.—; neimenovana iz Kazaz 100.— šilingov.

ZA SEMINARISTE

Župnija Šmarjeta v Rožu 2000.—; župnija Št. Janž 350.—; neimenovana iz Bilčovsa 1000.—; neimenovana iz Bilčovsa 200.—; Podgora in Večna ves 960.— šilingov.

Slov. Plajberk 504,60; župnija Kazaze 2.000.— šilingov.

Župnija Vogrče 500.—; župnija Radiše 600.— šilingov. .

Večna ves in Podgora 800.—; župnija Loče 1900.—; župnija Vogrče 500.—; župnija Suha 3600.— šilingov.

Jerca Prepadnik iz Celovca 1200.— šilingov.

Župnija št. Jakob v R., 3000.— šilingov; župnija Suha, 900.— šilingov.

Župnija Stebenj/Malošče 3000.— šil., Vogrče 500.— šil., župnija Melvič-Brdo 1600.— šil., župnija št. Janž 350.— šil., župnija Suha 900.— šilingov.

Kazaze 100.— šil., Katoliško prosvetno društvo iz Globasnice 2000.— šil., župnija Šmarjeta v Rožu 1500 šil., župnija Loče 2000.— šil., župnija Vogrče 500.— šilingov.

Slov Plajberk 300.— št. Janž 350.—; Vogrče 500.—; Radiše 900.—; Šmihel - Podgora 750.— šilingov.

Župnija Rožek 3600.— šil.

Župnija Kazaze 230.— in 1200.—; župnija št. Janž 350.—; Podgora in Večna ves 400.— šilingov.

Žup. urad Vogrče 500.—; župnija Šmarjeta v Rožu 1000.—; neimenovana iz Slov. Plajberka 100.— šil.

Podgora - Večna ves 400.— župnija Loče 1000.— šilingov.

Neimenovana v Kazazah 1000.—; župnija št. Janž 350.— šil.

ZA DŠV in DSD

Dekleta v Mohorjevem internatu 235.— šil., žup. Melviče - Brdo 840.— šilingov.

ZA MATER TEREZO

Neimenovana iz Sel 1000.— šil.; neimenovana iz Sel 120.— šil.; neimenovani iz Sel 220.— šilingov.

ZA MISIJONSKO MAŠNO ZVEZO

Marija Karina 100.— šil.; župnija Pliberk 840.— šilingov.

ZA GOBAVCE

Schuster Frančiška 50.—; gospa Kraut, Bistrica 300.—; neimenovana iz Tinj 470.— šilingov.

ZA GLADUJOČE

Marija Ogradnik iz Kazaz na mesto venca na grob Frančiške David, 115.—; neimenovana iz Apač 100 šil.

ZA REŠEVALNI SKLAD KM

Neimenovana iz Kazaz 105.—; Kuchler Ana 40.—; Neimenovani iz Sel 40.—; Franc Wakounig iz Mlinč 40.—; Neimenovan iz Globasnice 100.—; Marija Karina 70.— šilingov. („Krsti poganskih otrok“ — objavi-mo prihodnjič!)

Velikonočnih radosti in blagoslovov vsem misijonarjem, sodelavcem, naročnikom, misijonskim prijateljem, posebno dobrotnikom — želi Baragovo misijonišče z uredništvom in upravo „Katoliških misijonov“.

"KATOLIŠKI MISIJNI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih deželah: navadna 800 pesov, podporna 1.600, dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Časl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavžič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

(nadaljevanje z druge strani ovitka.)

zavod, ki ima namen, po Baragovem zgledu oblikovati nove slovenske misijonarje za nadaljnje širjenje Cerkve, podprli vsaj z dosmrtno naročnino in le-to priporočili tudi svojim vernikom! *Ali ne bo prav novi misijonski zavod Baragovega misijonišča najlepší spomenik Baragi med nami ob stoletnici njegove smrti?!*

Naša razpredelnica je doživela od zadnje objave sledeče spremembe:

Dežela	Število naročnikov	Zaželeno dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	Dežela	Število naročnikov	Zaželeno dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine
Argentina	437	70	13	Francija	53	9	1
ZDA	398	65	2	Anglija	41	7	—
Italija	313	50	1	J. Amerika			
Avstrija	306	50	—	(ostala)	34	5	2
Kanada	288	47	7	Nemčija	16	1	2
Avstralija	77	13	—	Europa (ostalo)	15	3	—

Torej za sedaj šele 28 novih dosmrtnih naročnin... Bog daj, da bi mogli v prihodnji številki zaznamovati velik korak naprej! Prijatelji: Kdor hitro da, dvakrat da, in še ostalim dober zgled da! — Oglasite se nam! In ne pozabite: Možno je plačati tudi v dveh obrokih!

Baragovo misijonišče.

Cerkev, ki jo je Kristus poslal zato, da vsem ljudem in narodom odkrije in posreduje božjo ljubezen, ve, da jo čaka še zelo veliko misijonsko delo. Da bi mogla vsem ljudem ponuditi skrivnost zveličanja in življenja, ki ga je prinesel Bog, se mora v vse te družbe vključiti zaradi istih razlogov, zaradi katerih se je Kristus s svojim učlovečenjem vključil v določene družbene in kulturne razmere ljudi, s katerimi je živel.

Misijonski odlok

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires